

Sygn. akt II K 120/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10/10/2019 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Jakub Wąwoźny

Protokolant - stażysta A. K.

przy udziale Prokuratora - Asesora M. W.

po rozpoznaniu w dniu 10/10/2019 r.

sprawy:

1. **M. M. (1)**, syna G. i B. zd. W., urodzonego (...) w G.-D.

Oskarżonego o to, że:

w dniu 8 marca 2019 roku w godzinach 15:00-17:00 z dachu budynku Urzędu Gminy w L. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia przecinarki spalinowej do betonu marki S. (...) wraz z koroną diamentową o nr ser. (...) wartości 6000zł na szkodę W. J. (1) przy czyn czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64§1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 278§ 1 kk w zw. z art. 64§ 1 kk

2. **D. S. (1)**, syna S. i T. zd. J., urodzonego (...) w G.-D.

Oskarżonego o to, że:

w dniu 8 marca 2019 roku w L. przy ul. (...) nabył od M. M. (1) przecinarkę spalinową do betonu marki S. (...) wraz z koroną diamentową o nr seryjnym (...) wartości 6000zł wiedząc, iż wymieniony nabył ją za pomocą czynu zabronionego, tj. uzyskał ją w związku z dokonaną przez niego w godz. 15.00:7:00 8 marca 2019 roku z dachu budynku Urzędu Gminy w L. z siedzibą w L. przy ul. (...) kradzież na szkodę W. J. (1), przy czym ukrył ją w miejscu swojego zamieszkania,

tj. o przestępstwo z art. 291§ 1 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **M. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, tj. występku z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk z tym ustaleniem, iż podstawę powrotu do przestępstwa stanowi wyrok SR w G. (...) D. o sygn. akt II k (...) z dnia 23.11.2015 r gdzie oskarżony prawomocnie został skazany na karę 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności za czyny m.in. z art. 262§2 kk, 278§1 kk i 279§1 kk, którą odbył w okresach od 21.01.2015 r do 1.06.2018 r z zaliczeniem okresów od dnia 13.12.2012 r do 15.12.2012 r i od 7.02.2013 r do dnia 24.04.2013r, i za to na podstawie art. 278§1 kk wymierza mu karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **D. S. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia, to jest występku z art. 291 § 1 kk i wymierza mu na podstawie art. 291§1 kk oraz po myśli art. 37a kk karę grzywny w wymiarze 100(stu) stawek dziennych grzywny przyjmując równowartość 1 stawki w kwocie 10(dziesięciu) zł;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa(Sądu Rejonowego w Chełmnie) kwotę 180(sto osiemdziesiąt) zł od M. M. (1) i kwotę 100 (stu) zł od D. S. (1) tytułem opłaty, oraz obciąża ich poniesionymi w sprawie wydatkami w kwotach po 60(sześćdziesiąt) zł.

II k 120/19

UZASADNIENIE

M. M. (1) w dniu 8 marca 2019 roku w godzinach 15:00-17:00 z dachu budynku Urzędu Gminy w L. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia przecinarki spalinowej do betonu marki S. (...) wraz z koroną diamentową o nr ser. (...) wartości 6000zł na szkodę W. J. (1). Wówczas wykonywał on pracę zlecone przez W. J. (1). Zabrane urządzenie oskarżony owinął kurtką i włożył do auta służbowego, które prowadził D. S. (1). Ten ostatni sprawował nadzór nad pracownikami firmy swojej żony, w której zatrudniony był M. M.. Po wspólnych uzgodnieniach D. S. nabył od M. M. (1) przecinarkę spalinową do betonu marki S. (...) wraz z koroną diamentową o nr seryjnym (...) wartości 6000zł wiedząc, iż wymieniony nabył ją za pomocą czynu zabronionego.

Dowód: (zeznania W. J. k. 3-5, 45, 99-100, protokół zatrzymania k. 6-8, 28-29, zeznania R. D. k. 19-20, 100, wyjaśnienia D. S. k. 36-37, protokół oględzin k. 42-44, 48-49, wyjaśnienia M. M. k. 99)

Oskarżony przesłuchany przed Sądem przyznał się do winy i odwołał swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, gdzie kwestionował swoje zwinienie. Wyjaśnieniom złożonym przed Sądem należy dać wiarę gdyż są zbieżne ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Zeznania R. D. i wyjaśnienia skazanego D. S. w powiązaniu z protokołem oględzin (k. 49) w pełni potwierdzają winę oskarżonego. Zeznania W. J. były niekwestionowane, stąd też wartość i autentyczność odebranej D. S. przecinarki jest bezsporna. W zeznaniach świadków sąd nie dopatrzył się absolutnie próby pomawiania oskarżonego. Zgromadzone dokumenty w sprawie sporządzone zostały zgodnie z obowiązującymi przepisami i brak podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Tak zgromadzony i oceniony materiał dowodowy daje podstawę do uznania winy oskarżonego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd podzielił kwalifikację zarzucanego oskarżonemu czynu, tj. art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk uznając, iż jest właściwa. Sąd odnośnie do popełnienia czynu w warunkach powrotu do przestępstwa poczynił ustalenia polegające na tym, że podstawę powrotu do przestępstwa stanowi wyrok SR w G. (...) D. o sygn. akt II k (...) z dnia 23.11.2015 r gdzie oskarżony prawomocnie został skazany na karę 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności za czyny m.in. z art. 262§2 kk, 278§1 kk i 279§1 kk, którą odbył w okresach od 21.01.2015 r do 1.06.2018 r z zaliczeniem okresów od dnia 13.12.2012 r do 15.12.2012 r i od 7.02.2013 r do dnia 24.04.2013r.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał oskarżonego M. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, tj. występku z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 i za to na podstawie art. 278§1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Ponadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty, oraz obciążył poniesionymi w sprawie wydatkami w kwocie 60 zł.

Sąd orzekając w ten sposób kierował się dyrektywami art. 53 kk przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności łagodzących i obciążających. Do okoliczności obciążających zaliczyć należy wysoką szkodliwość społeczną popełnionego przez oskarżonego czyn oraz, działanie w warunkach recydywy i ilość dotychczasowych prawomocnych skazań(k. 63) w tym za czyny podobne, oraz działanie z niskich pobudek z chęci zysku. Do okoliczności łagodzących sąd zaliczył przyznanie się do winy.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze fakt, iż dolegliwość kary nie może przekraczać stopnia winy. W doktrynie podkreśla się nadrzędność powyższej dyrektywy wobec innych ogólnych dyrektyw wymiaru kary. W przedmiotowej sprawie uznać należy, że stopień zwinienia oskarżonego jest wysoki. Działał niewątpliwie z zamiarem bezpośrednim i z chęci zysku.

Sąd wziął pod uwagę dyrektywę wymiaru kary nawiązującą do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W przedmiotowej sprawie jest ona niewątpliwie duża. Oskarżony popełnił zarzucany mu czyn wykonując obowiązki służbowe u klienta, a wartość skradzionego przedmiotu jest znaczna.

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna ona osiągnąć. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna ukształtować jego postawę. Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o kształtowanie świadomości społecznej. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia Sądu Rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwo nie popłaca a z drugiej strony wymiar kary ma kształtować postawy społecznie akceptowane. Chodzi, więc o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że prawo karne nie pozostaje na papierze, i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku jego naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, która oczekuje od sądu by kara ze wszech miar była sprawiedliwa.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa. Analizując tę dyrektywę należy zwrócić przede wszystkim uwagę na kwestię uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne.

Mając na uwadze stanowisko SN(wyrok z 27.01.1970 III KR 232/70), iż wymierzenie kary równej najniższej przewidzianej sankcji karnej może mieć miejsce tylko wówczas, gdy okoliczności łagodzące w sposób bezwzględny dominują nad okolicznościami obciążającymi - Sąd wobec oskarżonego w świetle wszystkich powyższych argumentów uznał, iż pozytywna prognoza kryminologiczna nie istnieje. Samo przyznanie się do winy nie może zmienić tego faktu. Oskarżony po raz kolejny dopuszcza się przestępstwa, za nic mając ciężące na nim wyroki. Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd wymierzył M. M. karę oscylującą w dolnych granicach ustawowych, uznając, że wymierzenie innej kary nie spełniłoby swoich celów, zaś kara wyższa niż orzeczona nie odpowiadałaby dyrektywom art. 53 kk.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie 626 § 1 k.p.k. oraz art. 2.3 ustawy z dn. 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).